

မြေပူလှောင်

ချစ်သူ့ဝန်ထမ်း

အမိမြန်မာနိုင်ငံတော်ကို သစ္စာရှိရှိ ချစ်မြတ်နိုးကြကုန်သော "နိုင်ငံချစ်သူ ဝန်ထမ်း" အားလုံးအား ရည်စူးရင်း-

အခြေခံပညာ အထက်တန်းနှင့် အထက်တန်းပြ ဆရာ ဆရာမများ ၊ အထူးမွမ်းမံသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၂) မှ ဆရာ ဆရာမများ ၏ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောဖြည့်ဆည်း တုံ့ပြန်လိုက်သော "ချစ်သူဝန်ထမ်း" ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်ပါစေဟု -

ကြိုးစား ရေးသားလိုက်တဲ့
မြို့ပုလဲခင်

အပိုင်း (၁)

နိဒါန်းရက်များ

အိပ်မက်မြို့တော်သို့

၁၉၉၃-ခု၊ ဩဂုတ်လ (၁) ရက်

အခန်း (၁)

နံနက်ရောင်နီဦးကို ကြိုဆိုတတ်သော ငှက်ကလေးများ နည်းတူ
ကျောင်းဝတ်စုံ တူညီဝတ်စုံနှင့် ဖြူပြာစိမ်းစိမ်းသော ဆရာ ဆရာမတို့ သ
ည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် တာဝန်ယူသော ခရီးစဉ်တစ်ရပ် စတင်မှုကို
မျှော်လင့်နေကြသည်။ ။

အကြောင်းကြားစာအရ စုရပ်နေရာသည် အထက (၁)
လမ်းမတော်မြို့နယ်ဖြစ်ပြီး စုရပ်သို့ ရောက်ရှိရမည့် အချိန်သည် နံနက်
(၆:၀၀) နာရီ အရောက်ဟု ပါရှိသည်။ ။

သို့သော်-

ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းကိုဆောင်သော နေမင်းကြီးက ထွန်း
လင်း လာလေပြီ။

ခရီးစဉ်တွင် လိုက်ပါကြမည့် ရန်ကုန်တိုင်းရှိ ဆရာ- ဆရာမဝန်ထမ်း
ခရီးသည် အားလုံး စုရုံးရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

ခင်သစ္စာသည် ဘဝတူ ဆရာ ဆရာမများကို ကြည့်ကာ မူလတန်း ၆
တံစာမှ သင်ခန်းစာ တစ်ပိုဒ်ကို သွား၍ သတိရလိုက်သည်။ ။

လူအများ စုဝေးနေကြသည်။ ။

မီးရထားကား မလာသေး... ဟူ၍

ထိုစာပိုဒ်အစား ခင်သစ္စာ စိတ်ထဲ၌ ...

ဆရာ ဆရာများ စုဝေးနေကြသည်

ခရီးစဉ်ကား မစသေး... ဟု ပြောင်းကာ စပ်လိုက်မိရင်း မထသ
မော်တော်ယာဉ် လိုင်းပေါင်းစုံမှ ရောက်ရှိလာမည့် ကားများကို မျှော်လ

ငုံရင်းဖြင့်-

အခန်း (၂)

‘ဟော’

‘တော်သေးတယ်၊ ကားများ ထွက်သွားပြီလားလို့ ကိုယ်က စိတ်ပူလိုက်ရတာ’

လင်းထက်နိုင်က ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဖြင့် နောက်ဆုံးပေါ် ကားမှ ဆင်းသက် လာပြီး ခင်သစ္စာအနီး ရပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေရတာလဲ’

‘ဆောရီးကွာ၊ ညက စင်ကာပူက ဧည့်သည် တွေလာလို့ ရက်စစ်စတော့ရင့်နံမှာ သွားဧည့်ခံနေရတာနဲ့ အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားတယ်’

ခင်သစ္စာ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ။ စောစောမထတတ်သော သူများထဲတွင် မိမိအပါအဝင် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

“ပစ္စည်းတွေကော’

‘ဟိုမှာ လေ’

ပစ္စည်းတင် မော်တော်ယာဉ် (၂) ရပ်မည့်နေရာ၌ ပစ္စည်းတင်ရန် စုပြုံထားသော သေတ္တာများ ရှိရာသို့ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ ။

‘ဒီလိုဆို- ဒါကကော- ပေး မောင်ထွေး’

သူ့နောက်ပါးမှ လိုက်ပါလာသော ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်းတစ်လုံး
နှင့် မိသားစုမှန်ပုံ့ ထည့်ထားသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ကမ်းပေးသည်
။

"ဒါတွေတော့ လူနဲ့ ပဲ သယ်သွားရမှာ ပေါ့"

စိတ်ထဲ၌ သူဝယ်လာပေးသော ပစ္စည်းတန်ဖိုးများ မသေးကြောင်း
သိသည် ။ သို့သော် စောစောစီးစီး အိမ်သို့ လာပို့မထားဘဲ
အားလုံးစီစဉ်ပြီးမှ လာပို့သည့်အတွက် ခင်သစ္စာ မကျေနပ်ချေ။

‘ကိုင်ထားဦး၊ ဒီမှာ မအားသေးဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည် ။

လင်းထက်နိုင်က မောင်ထွေးအား ပြန်ပေးပြီး...

‘လူစီးယာဉ်တွေပေါ် တက်ထားလို့ မရဘူးလား’

‘ပစ္စည်းတင်ပြီးရင် ရတာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် မောင်ထွေး၊ အတူးကို အဲဒီပစ္စည်းပေးလိုက်၊ မင်းက ဟိုမှာ
ဒေါ်ခင်သစ္စာလို့ နာမည်ခေါ်ရင် သေတ္တာပြန်ဝိုင်းတင်ပေးပြီးရင် ကားကို
ငါနဲ့ အနီးဆုံးနေရာ မောင်းယူလာခဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

ချမ်းသာသူများကျတော့လည်း အခြွေရုံ အသင်းအပင်း
တယ်ပေါများ ပါလားဟု ခင်သစ္စာ သဘောပေါက်လိုက်မိသည် ။ မိမိကို
တော့ နယ်မှာ တာဝန်ကျနေသည့် ဝန်ထမ်းဖြစ်ကြသော မိဘနှစ်ပါးက
လည်း လိုက်မပို့နိုင်။

ရန်ကုန်၌ အဘွားနှင့်အဒေါ် အပျိုကြီးအိမ်၌ နေရင်း ရန်ကုန်မြို့ အ
ထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် ခင်သ

စွာကို အဒေါ်အပျိုကြီးနှင့် အဖော်ကောင်မလေးက ပို့ပေးပြီး ဆိုင်ထွက်ရဦးမည်ဟု ဆိုကာ စိတ်ချလက်ချထားရစ်ကာ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ ။

တာဝန်ရှိသူများကလည်း စနစ်တကျပင် စီစဉ်ထားသည်။ ။ လူစီးယာဉ် (၁) မှ ဆရာ ဆရာမ၏ သေတ္တာနှင့် ဝန်စည်စလွယ်အတွက် ပစ္စည်းတင်ယာဉ် (၁) မှာ ပင် အမှတ်စဉ်အလိုက် တင်ရသည်။ ။ ထိုအတွက် လုပ်အားပေးလူငယ်များ ပင် လုပ်ဆောင်သွားကြသည်။ ။

‘ကားပေါ်တက်တော့မယ်’

‘လိုအပ်တာရှိရင် တယ်လီဖုန်းဆက် လိုက်လေ၊ ကိုယ်လာပို့ပေးလို့ရရင် လာပို့ပေးမယ်၊ မအားရင်လည်း တပည့်တွေဖြစ်ဖြစ် ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်’

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးဆောင်နေသော ငွေရှင်၊ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ငွေကြေးအရကော၊ လူအင်အားအရပါ မိမိ၏ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ခင်သစ္စာ နားလည်ပါသည်။ ။ သို့သော် ဘဝတစ်ခုလုံး လက်တွဲသွားရမည့် အရေအတွက် ဤကိစ္စများ သည် ပြည့်စုံလုံလောက်သော အကြောင်းအခြင်းအရာများ မဟုတ်ဘူး ဟု ထင်သည်။ ။

‘သစ္စာ’

‘ပြောလေ’

ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပေါ်နှင့်အောက် စကားလှမ်းပြောနေမိသည်။ ။

‘ပါလာချိန်က ဘယ်အချိန်လဲ’

‘အပတ်စဉ် တစ်တုန်းကတော့ ပါလာချိန်မရှိဘူး၊ တစ်ခွဲ တစ်ခွဲနဲ့ တ

စံခွဲတောင် အကြောင်းမရှိဘဲ မသွားလာရဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ လာမတွေ့ပါနဲ့ အားချိန်လဲ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ’

ခင်သစ္စာက အပြတ်ပြောလိုက်သည် ။ သင်တန်းကာလက တစ်လတာမျှလေးနှင့် ဧည့်သည် တွေ လာတွေ့နေခြင်းကို ဧည့်ခံစကားပြောရမှာ ရှုပ်ပါသည် ဟု ခင်သစ္စာ တွေးလိုက်မိ၍ ပင် ဖြစ်သည် ။

မူလတန်း ဆရာအတတ်သင် တစ်နှစ်သင်တန်းနှင့် ဘီအီးဒီ တစ်နှစ်သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ တစ်လမျှလောက်သော အထူးမွမ်းမံသင်တန်းတက်ဖို့ အရေးကို ခင်သစ္စာ တုန်လှုပ်မှုမရှိပါချေ။

‘ဖုန်းဆက်လို့ ရတယ်လို့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်တစ်ဦး ပြောတယ်၊ သူက ဆရာဝန်တွေ အထူးမွမ်းမံမှာ တက်ဖူးလို့ လေ၊ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ကိုယ်လာတွေ့မယ်’

‘ရပါတယ်၊ အဲဒီမှာ လဲ ဆေးရုံရှိတာပဲ’

‘ရှိတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ပေးနိုင်အောင်လို့ လေ သစ္စာ၊ သစ္စာက ကလေးလိုပဲ အိမ်မှာ နေတယ်မဟုတ်လား၊ ဘွားဘွားနဲ့ လေးလေးက မှာ လိုက်လို့ ’

‘သူတို့ ဆီ ရောက်ခဲ့သေးလို့ လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နီးနီးချင်း အိမ်ကို သွားတယ်၊ အိမ်ရောက်တော့ လေးလေးက ပို့ခဲ့ပြီဆိုလို့ မိလိုမိငြားဆိုပြီး လိုက်ခဲ့တာ၊ ဒီနေ့ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ဒီလိုကံကောင်းမှုမျိုး အမြဲပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် ကောင်းမယ်’

ရသမျှ အခွင့်အရေးကို လင်းထက်နိုင်က အပြည့်အဝ အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အခွင့်အခါသာခိုက် မမိုက်ချင်ခြင်းသည်

လူတော်ဟု ဆိုနိုင်မည်လား။ ခင်သစ္စာက တွေးရင်း...

‘စည်းစိမ်းရှိရှိ အိပ်ပျော်နေသူဟာ နိုးထလာမှ လိုက်ပို့ပေးဖို့ သတိရပြီး လိုက်လာခြင်းအတွက် ဘာပဲပြောပြော သစ္စာက ကျေးဇူးတင် ရမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျတတ်သူအတွက် အမြဲတမ်း ကံကောင်းခြင်း ဆိုတာတော့ မဖြစ်လာနိုင်ဘူး ထင်တယ်နော်’

ခင်သစ္စာ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ပစ္စည်းတင်ယာဉ်များ ပေါ်သို့ ပစ္စည်း အားလုံး တင်ပြီးနေလေပြီ။

ဆရာ ဆရာမများအားလုံးလည်း ကားပေါ်ရောက်နေလေပြီ။ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသူ မိသားစုများ နှင့် ကြီးကြပ်ရေးမှူးများ သာ အောက်၌ ကျန်ရစ်တော့သည် ။ စနစ်တကျ ရှိစေရေးအတွက် ပစ္စည်းတင်ရန် လူများ ကားပေါ်တက်ရန် စီစဉ်လုပ်အားပေးသော ဆရာ ဆရာမများ လည်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည် ။

ထိုစဉ်...

‘ရှာလိုက်ရတာ ဒေါ်ခင်သစ္စာ၊ ရော့- ခင်ဗျားအတွက်’

ထုံးစံအတိုင်း အောင်မြင်ပြတ်သားသော အသံနှင့် ကားပေါ်ရှိ သစ္စာ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်ခု ပစ်မထည့်ရုံတစ်မည် လှမ်းထည့် ပေးပြီး ပြောလိုက်သည် ။

ဦးမင်းဒင်ကို ခင်သစ္စာ တအံ့တဩ ကြည့်မိသည် ။ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံနှင့် ဖြစ်သည် ။

‘အထုပ်အပိုးတွေကလဲ များ လှချည်လား၊ ပျော်ပွဲစားထွက်တယ် မ အောက်မေ့နဲ့ နော်၊ နိုင်ငံဝန်ထမ်းပီပီ နိုင်ငံတော်က ဖွင့်လှစ်ပေးတဲ့ သင်

တန်းကို တက်တာဖြစ်တယ်ဆိုတာလေးလဲ ခေါင်းထဲ သွင်းသွားဦး’

‘သိပါတယ် ဆရာလုပ်စရာ မလိုပါဘူး’

ခင်သစ္စာ အမြင်ကတ်စွာ ဘုတောလိုက်သည် ။ ထိုသို့ဆိုပြန်တော့လည်း ဖြူဖွေးညီညာလှပသော သူ၏ သွားစွယ်တန်းများကို ပေါ်အောင် ပြုံးပြပြီး။

‘ဆရာမကို ဆရာမလုပ်ဝံ့ပါဘူး၊ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြမိသလို ဖြစ်သွားခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါဒေါ်ခင်သစ္စာ၊ ဒါပေမဲ့ ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ သတိပေးမိခြင်းပါ၊ ဪ.. ဦးလင်းထက်နိုင်ပါလား၊ လိုက်ပို့ပေးတယ်ထင်တယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ရှိပေလို့ သာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ပန်ထမ်းတွေကတော့ဗျာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်မပိုင်ဘူး၊ ခုလဲ မအားဘူး၊ ပေးစရာလေးရှိလို့ သာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ဒေါ်ခင်သစ္စာ သွားမယ်နော်၊ အိမ်မှာ လို ကလေးလို သွားမနေနဲ့ ဦး၊ အများ နဲ့ နေတတ်အောင်နေ၊ ဘီစီမရချင်နေပါစေ၊ ကိုယ့်ကြောင့်တော့ အများ မနစ်နာပါစေနဲ့ ’

‘အမယ်- အဆောင်မနေဘူးတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့ လား ဦးမင်းဒင်’

‘ဪ.. ဪ.. မသိလို့ ပါဗျာ၊ သွားမယ်၊ သွားပြီနော် ဦးလင်းထက်နိုင်’

ဦးမင်းဒင်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် လင်းထက်နိုင်ကိုလည်း နှုတ်ဆက် ခင်သစ္စာကိုလည်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။ ကျားကျားလျားလျား၊ ခန့်ခန့်ညားညားနှင့် စတိုင်ကျကျ သွက်လက်စွာ လှည့်ထွက်သွားသည့် ဦးမင်းဒင်သည် ပြည်သူ့ရဲ့ ယူနီ

ဖောင်းဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်လှသည် ။ ကျောင်းဝင်းပြင်ပတွင် ရပ်ထားသော ရဲအရာရှိသုံး လင့်ရိုဘာကားပေါ်သို့ တက်သွားသည် အထိ မျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်မိသည် ။

‘ဦးမင်ဒင်က ဆယ့်နှစ်ရာသီ အလုပ်များ နေတာပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ် ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးထက်တောင် အလုပ်များတဲ့ လူလေ’

အိမ်သို့လာရင်း သူတို့ နှစ်ဦးသည် တစ်ကြိမ်မျှ ဆုံဆည်းပြီးနောက် မှတ်မိနေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ထိုအချိန်တွင် ဝီစီမှုတ်သံ ကြားရသည် ။

ကားပေါ်၌ လူစစ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ကားစက်နှိုးလိုက်သည် ကို သတိပြုမိလိုက်ပြီး ...

‘ထွက်တော့မယ် အနိုင်’

‘ဒါဖြင့် ကိုယ်သွားမယ်’

‘ဖုန်းဆက်ဖို့ မမေ့နဲ့ နော်’

‘အင်းပါ အချိန်ရရင် ဆက်မယ်’

‘သွားမယ်’

လင်းထက်နိုင်က မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေသည့်အလား အသာနောက်ဆုတ်ကာ ရပ်လိုက်သည် ။ ကားက တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာလာသည် ။ နာရီကြည့်တော့ ရှစ်နာရီငါးမိနစ် ဖြစ်သည် ။ လင်းထက်နိုင်က လက်ဝှေ့ယမ်းပြသဖြင့် ခင်သစ္စာလည်း ပြန်ပြလိုက်သည် ။ ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးပင်

ထိုစဉ် တရှုပ်ရှုပ်ငိုသံကြားသဖြင့် ကားအတွင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိမိရှေ့ မျက်စောင်းထိုးခုံ၌ ထိုင်နေသော ဆွယ်တာအနက် ဝတ်ထားသူ ဆရာမတစ်ဦး ငိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မေမေ မေမေဆီသွားမယ်’ ဟု စီလောင်စွာ အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်မြည်သော အသံသည် လည်း ကားနောက်ပါးသို့ အပြေးအလွှား လိုက်ပါ လာလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ သားအမိမျိုး ကားတိုင်း၌ ပါနိုင်သည်။

ခင်သစ္စာ ရင်ထဲ၌ အမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ရပ် ခံစားလိုက်ရသည်။

အပျိုပင်ဖြစ်လင့်ကစား မိခင်စိတ်ရှိသော မိန်းမသားတို့ ၏ ဘာသာသဘာဝတရားအရ သားသမီး သံယောဇဉ်ဟူသော နှောင်ကြိုးသည် အခိုင်ခံ့ဆုံးသော နှောင်ကြိုးဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် တရှုပ်ရှုပ်ငိုရင်း ဖြေဆည်အောင် ကြိုးစားနေသော ဆရာမကို ကရုဏာစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

သည် ကြားထဲ မော်တော်ကား ကက်ဆက်မှ ပျံ့လွင့်သော သီချင်းကလည်း မီးလောင်ရာ လေပင့်လျက် ရှိချေတော့သည်။

ဪ.. ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း x ပိတောက်လမ်းဝယ် x လျှောက်လှမ်းချင်ပါတယ် x x

ခင်သစ္စာ မှတ်မိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းခဲ့ရသော အဆိုတော် ဒေါ်မာမာအေး၏ မူရင်းသီချင်းသံက ပို၍ ပင် အလွမ်းဓာတ်ခံ ရှိသူများကို မျက်ရည်မစို့ရ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ခုတော့ ပိတောက်လမ်းမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။

ဝန်ထမ်းဟူသော ဘဝခရီးသည် သံသရာ၌ လျှောက်ရသည် ကတော့

တစ်ယောက်၊ သို့သော် လက်တွဲရမည်က ဘဝတူဝန်ထမ်းခရီးသည် တွေ အများကြီးပါတကား။

ခင်သစ္စာက ကားတွင်းသို့ မျက်လုံးဝေ့ဝိုက်ကာ စူးစမ်းမိသည် ။

ဘီအီးဒီငါးနှစ်တုန်းက သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ပြန်လည်ဆုံသော အထက်တန်းပြ ဆရာမများ သည် လည်းကောင်း၊

အလယ်တန်း ဆရာဖြစ်တစ်နှစ်သင်တန်းတုန်းက ပြန်လည်ဆုံသော အလယ်တန်းပြ ဆရာမများ သည် လည်းကောင်း၊

ဘာသာရပ် မွမ်းမံသင်တန်းများ တွင် ဆုံဆည်းခဲ့ကြဖူးသော ဆရာများ သည် လည်းကောင်း၊

ယခု ထပ်မံပြန်လည်ဆုံဆည်းမှုအတွက် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံး တောင်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော တကားလုံး ဆူညံနေအောင် အတောမသတ်နိုင်အောင် ပြောဆိုလျက်လည်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့်..

ဝန်ထမ်းသံသရာခရီးသည် ၌ လည်း ငိုတဲ့ လူလည်း ရှိသလို ရယ်တဲ့ လူလည်း ရှိပါလားဟု ခင်သစ္စာ တွေးလိုက်မိသည် ။

သို့သော် သွားခဲ့ရသည့်ခရီးစဉ်တွင် ဤခရီးစဉ်လောက် အဆင်ပြေချောမွေ့သည့်ခရီးစဉ် မရှိသေး။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရှေ့ပြေးမှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးနှင့် ယာဉ်ထိန်းရဲနှစ်ဦးက လမ်းရှင်းပေးသည် ။ လမ်းကြောင်းသည် အရပ်အတန့်မရှိ။ ဖြောင့်တန်းစွာ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားလာနိုင်သည် ။ မီးပွိုင့်များ လည်း စိမ်းပေးနေရပါလား။

‘တယ်ဇိမ်ကျပါလား’

တစ်ကျောင်းတည်းအဖော် ဒေါ်ခင်ခင်ထွေးက ပြောလိုက်သဖြင့် ခင် သစ္စာ ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို သတိရသွားသဖြင့်..

‘ဒါပေါ့၊ ကိုယ်တို့ လဲ ဗွီအိုင်ပီတွေပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်သူ ငယ်ချင်းသားလေး ပြောသွားတာ သတိရသေးတယ်’

‘အင်း.. ဆိုပါဦး’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်ကပေါ့၊ ဒီလှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ပဲ ကား တွေက အကြာကြီး ရပ်ထားရတယ်တဲ့ ၊ ကြားထဲမှာ ဗွီအိုင်ပီဖြတ်သွား တော့ မော်တော်ပီကယ်တွေက လမ်းရှင်းပြီး ဝီစီသံနဲ့ မီးနီကလဲ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ သုံးနှစ်အရွယ် သူသားလေးက လေးဆယ့်နှစ် ကြားကားပေါ်မှာ ၊ စိတ်ညစ်နေတဲ့ က လေးက တွေ့သွားပြီး စိတ်ဝင်စားသွားပုံရတယ် မေမေ ဒီကားတွေ ဘာ လို့ ရပ်ထားပြီး ဟိုကားတွေကျတော့ သွားနေရတာလဲဟင်တဲ့ လေ၊ ကောက်မေးပါလေရော၊ ဒီတော့ သူ့အမေကလဲ ဆရာမမဟုတ်လား၊ က လေး နားလည်လွယ်မယ့်စကားနဲ့ ဖြေလိုက်တယ်၊ သူတို့ က မေမေတို့ လို ခရီးသည် မဟုတ်ဘူး ၊ ဝန်ကြီးတွေ သားရဲ့ ၊ ဝန်ကြီးဖြစ်ရင် အဲဒီလို ပဲ သွားရတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်’

ခင်သစ္စာက သူငယ်ချင်းဆရာမသား ဖောင်းဖောင်းအိအိ ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်းကလေး၏ ချစ်စဖွယ်ဟန်ပန်ကို သတိရကာ ပြုံးလျက်..

‘ဒီတော့ ကလေးက ဘာပြန်ပြောတယ်ထင်သလဲ’

‘အင်း .. ဆိုပါဦး’

ခင်ခင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သဖြင့်...

‘ဪ ကလေးက အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ၊ ဟာ.. ဒီလိုဆိုရင် သားကြီးလာ

ရင် ခရီးသည် မလုပ်ဘူး၊ ဝန်ကြီးပဲ လုပ်တော့မယ်လို့ လေ’

ခင်ခင်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

‘ခုခေတ်ကလေးတွေက အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို တတ်တယ်’

‘အေးလေကွယ်၊ ကြားကားတစ်ကားလုံးက ခရီးသည် တွေ ဝိုင်းရယ်ကြတာပေါ့၊ ခုတော့ ဝန်ကြီးမှ မဟုတ်ဘူး ၊ တို့ ဝန်ထမ်းတွေလဲ ဗွီအိုင်ပီပါပဲလို့ ပြောရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ’

လောကကြီး၌ နေတတ်လျှင် ပျော်စရာတွေချည်းပါပဲ။ အရန်ကားအ ပါအဝင် ခင်သစ္စာတို့ ဝန်ထမ်းခရီးသည် ကားသည် အစီး ဆယ့်လေးစီး မျှဖြင့် ရထားပိုးကောင်သဖွယ် တစ်သီတစ်သန်းကြီး သွားနေသည် ။ တာဝန်ကျရာဆီသို့ ရင်တဖိုဖိုဖြင့် မျှော်မှန်းရင်း ပေါင်ပေါ်မှ ဦးမင်းဒင် ပေးထားသော အထုပ်ကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်မှ ထုတ်ကြည့်လိုက်သည် ။

တော်တော်တုံးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်။ စွပ်ကျယ်စုတ် တစ်ထည်၊ စစ်ခြေအိတ် အထူစားတစ်စုံ၊ စစ်မိုးကာ တစ်ထည်၊ ဘရပ်ချ်တစ်ခု၊ ဖိနပ်သုတ်ဆေး ဘူး တစ်ဘူးနှင့် ဦးစိုင်းလိမ်းဆေးတစ်ပုလင်း၊ ပြီးတော့ ကြယ်သီးအန က်ထုတ်ကလေး ဖြစ်သည် ။ ခင်သစ္စာ စိတ်ပျက်သွားသည် ။ သူများ မြင် သွားမှာ စိုး၍ ကမန်းကတန်း ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကိုပိတ်၍ စည်းနှောင်ပစ် လိုက်ရသည် ။

‘ဘာတွေများ ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ ရဲအုပ်ကြီး ဦးမင်းဒင်ရယ်’ ဟု သာ မေးလိုက်ချင်သည် ။

သို့သော်..

အခန်း (၃)

‘ဗဟို ဝန်ထမ်းတက္ကသိုလ်’ ဟု ခန့်ညားထည်ဝါသော မုခ်ဦးဝသို့ ဝင်ရောက်လာရသည် နှင့် ခင်သစ္စာရင်၌ တစ်မျိုး ခံစားလိုက်ရသည် ။

ယူကလစ်ပင်တန်းက လမ်းဘေး ဝဲယာတစ်လျှောက်၌ မြင့်မားစွာ ယိမ်းထိုးကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်ကာ ကြိုဆိုနှုတ်ခွန်း ဆက်သလေသလားဟု ထင်မှတ်မှားရလောက်အောင်ပင် လှပစွာ ယိမ်းထိုးလျက်ရှိသည် ။

‘အိုး.. ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက နေခဲ့ဖူးတဲ့ ဗထူးမြို့လေးလိုလို။ ပြင်ဦးလွင်လိုလို တောင်ကုန်းလေးတွေနဲ့ ယူကလစ်ပင်တန်းလေးတွေနဲ့ ပါလား’

ခင်ခင်ထွေးကို ပြောပြရင်း ခင်သစ္စာ လမ်းဘေးဘက်သို့ ခေါင်းပြုကြည့်သည် ။

‘ဟေး သစ္စာ’

‘ဟာ မူမူ’

ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေသော တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်တို့ မှ မွမ်းမံသင်တန်းသူအသစ်တို့ ဈေးဝယ်ထွက်လေပြီထင်သည် ။ စစ်ကိုင်းတိုင်းမှ ဘီအီးဒီတုန်းက စစ်ကိုင်းတိုင်းသူငယ်ချင်း မူမူမြင့်ကို လှမ်းမြင်တွေ့ကာ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည် ။

‘မိုးဆန်းပန်းကုန်တိုက်ကို သွားကြတာ ထင်တယ်’

ခင်ခင်ထွေးက ပြောလိုက်သဖြင့် အပတ်စဉ် (၁) မှ သင်တန်းသူတို့ ၏ ဖောက်သည် ချပြီးသား စကားကို သတိရကာ လမ်းဘေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

တည်ဆောက်လျက်ရှိသော ဘုရားတစ်ဆူကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုးနဝင်းစေတီတော်ထင်တယ်ဟု စိတ်ထဲမှ ရည်မှန်းကာ ရှိခိုးလိုက်မိသည်။ ။

ကားက ဘီးလိုမ့်နေဆဲ။

‘ဟာ ကတယံမြို့တစ်မြို့လိုပါပဲလား’

ခင်ခင်ထွေးက မှတ်ချက်ချသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျယ်လိုက်တာနော်။ ဒါနဲ့ များ ဆရာဝန်တွေ အထူးမွမ်းမံတုန်းက ခိုးထွက်တဲ့ လူတွေ ရှိတယ်တဲ့ ၊ အပင်ပန်းခံလို့ ’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကောက်ချက်ချသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။

‘ဒီနေရာကို ဘယ်သူကများ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ရွေးချယ်တည်ဆောက်ခဲ့တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး’

‘အင်းလေ၊ ရန်ကုန်နဲ့ နီးမယောင်ယောင်နဲ့ အဝေးကြီး ဝေးနေသလို ပါပဲလား’

သင်တန်းခန်းမကို ဖြတ်ကျော်ပြီး စာကြည့်တိုက်ရှိရာ တောင်ကုန်းလေးကို လွန်မြောက်ပြီးသည် နှင့် ကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့ပြီး ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။ အမျိုးသမီးတပ်ခွဲ ၁၀ ဟု ဆိုင်းဘုတ်ရှိသော ဝင်း၏ ရှေ့၌ ဖြစ်သည်။ ။

နားခိုရမည့် တပ်ခွဲသို့ ရောက်လေပြီ။

စမတ်ကျကျနှင့် ခရမ်းပြာရောင် ဝတ်စုံကိုပင် လှပအောင် ဝတ်စား ဆင်ယင်ကာ ကိုယ်ဟန်ကျစ်လျစ်လှပကာ စတိုင်ကျသော အမျိုးသမီးအ ရာရှိနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

‘ဆရာမတို့ ညာဘက်မှာ ရှိသော စားရိပ်သာ (၂) ထဲသို့ ခဏဝင်ရောက် နေရာယူပေးပါရှင်၊ ဆရာမတို့ ကို ကျွန်မတို့ တပ်ခွဲ ၁၀ က ကြိုဆိုပါ တယ်’

အောင်မြင်သော အသံရှင်က ပခုံး၌ ကြယ်သုံးပွင့်စီရှိသော အမျိုးသ မီးက သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင်အလား တောက်ပသော မျက်လုံးလှလှ များကပင်လျှင် ဖော်ရွေစွာ ပြုံးယောင်သန်းလျက် ကြိုဆိုလိုက်သည် ။

စစ်တပ်၌ ဆိုလျှင်တော့ ဗိုလ်မှူးနှင့်ဗိုလ်ကြီးအဆင့် ရှိပေမည်။ သို့ သော် ဤဗဟိုဝန်ထမ်းတက္ကသိုလ်၌ သူတို့ အား မည်ကဲ့သို့ အမည်သတ် မှတ်ပေးထားသည် ကိုကား ခင်သစ္စာ မသိရသေးချေ။

ကားပေါ်မှ ဆင်းသက်ကာ ညွှန်ပြရာ စားရိပ်သာထဲသို့ ဝင်လိုက်သ ည် ။ မြေသားတို့ ကလည်း အနီရောင် ရှိလေသည် ။ တကယ့်ကို ရှမ်းပြ ည်ရှိ တောင်ပေါ်မြို့လေး တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိ နေသကဲ့သို့ ပါတကား။

မြင့်မြင့်မားမား အဆောက်အဦတို့ ကို မတွေ့ရဘဲ တစ်လွှာချင်း သွပ် မိုးအဆောက်အဦလေးများက စီစီညီညီ။

အဖြူအစိမ်းတို့ က စားရိပ်သာ၌ အပြည့်နေရာယူအပြီး၌ ‘ကသ’ ခေါ် ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်များ နှင့် တည်းရမည့် အိပ်ဆောင်ကို ကြေညာသည်

။

တိုးချဲ့ဆောင် (၂) တဲ့ ။

ကသန်ပါတ်ချင်း ကပ်လျက်ဖြစ်သောကြောင့် ခင်ခင်ထွေးနှင့် မိမိသည် တစ်ဆောင်တည်း၊ ခုတင်ချင်လည်း ကပ်လျက်ဖြစ်သည် ။ တစ်ကျောင်းတည်းက လာပြီး အတူနေရသည် ဆိုတော့လည်း အားတက်သွားရသည် မှာ အမှန်ပင်။

သို့သော် တစ်ကျောင်းတည်းလာသူ အလယ်တန်းပြ ဆရာမ ဒေါ်ကျင်ကျင်က နေရာကွဲသွားသည် ။ သူက တိုးချဲ့ (၁) ၌ ဖြစ်သည် ။

လုပ်အားပေးများ ၏ အကူအညီဖြင့် မိမိတို့ သေတ္တာများ သည် ခုတင်နှစ်လုံးကြားသို့ ရောက်လာသည် ။

‘ကြီးလိုက်တဲ့ သေတ္တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်ပြေသလိုပဲ ထားပါရှင်’

လုပ်အားပေးသူများ ဟာလည်း ဆရာမတို့ ရဲ့ ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေး အားကစားကို တာဝန်ယူ သင်ကြားပေးမယ့် ဆရာများ သာ ဖြစ်ပါတယ် ဟု စားရိပ်သာတုန်းက ဘားသုံးဘားနှင့် ဆရာမက ပြောလိုက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ခင်သစ္စာက ခုတင်နှစ်လုံးကြား၌ သေတ္တာကို ကန့်လန့်သာ ထားစေလိုက်သည် ။

‘မသစ္စာရေ၊ ခင်တို့ သေတ္တာတွေ ဖွင့်လို့ မှ ရပါ့မလား’

‘ခင်သေတ္တာက တော်သေးတယ်၊ တို့ သေတ္တာက ပိုကြီးသေး၊ ဖွင့်ကြည့်တာပေါ့၊ မရရင် ခုတင်တွေ နည်းနည်းစီတိုးပြီး ဖွင့်လို့ ရရုံ ညှိကြတာပေါ့’

ကိုမင်းဒင်၏ စကားကို သွားသတိရလိုက်သည် ။ ‘အိမ်မှာ လို ကလေးလို မနေနဲ့ နော်၊ အများ နဲ့ နေတတ်အောင်နေ’ ဟူသော စကားကို စတင်အသုံးပြုလိုက်သည် ။ မိမိ ညာဘက်ခုတင်ဆီမှ မျက်နှာစိမ်းဆရာမ

ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

အိုး.. သူ့သေတ္တာကလည်း မိမိသေတ္တာကဲ့သို့ပင် ဧရာမကြီးပါလား။
ခင်သစ္စာက မိမိသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ။ မရ ခုတင်ခံနေသည်။ ။

‘အစ်မရေ သေတ္တာဖွင့်ကြည့်ပါဦး၊ ရပါမလားလို့၊ မရရင် ခုတင်တွေ
နည်းနည်းရွှေ့ရအောင်’

‘အေး၊ ဟုတ်တယ်’

တော်ပါသေးရဲ့၊ သဘောကောင်းလို့ ဟု ခင်သစ္စာ သက်ပြင်းချလိုက်
နိုင်သည်။ ။

‘မသစ္စာရေ၊ ခင်သေတ္တာတော့ ဖွင့်လို့ ရတယ်၊ နည်းနည်းတောင် နေ
ရာပိုသေးတယ်၊ ခင်ဘက် နည်းနည်းတိုး’

‘အိုကေ’

ဟိုဘက်သည် ဘက် အနည်းငယ်စီ ခုတင်များကို ရွှေ့ကာ ဧရာမသေ
တ္တာကြီးများကို ဦးစားပေးလိုက်ရသည်။ ။

‘ဟူး’

သေတ္တာပြန်ပိတ်ကာ ခုတင်ပေါ်ရှိ အုန်းဆံမွှေ့ရာကြီးကို ဖြန့်ကာ ဖုန်
ခါခြင်းလုပ်ငန်း စတင်လိုက်ကြသည်။ ။ ပင့်ကူအိမ်ပါ မကျန်စေရ။

ဗုန်း၊ ဗုန်း၊ ဗုန်း၊ ဗုန်း။

ဒိုင်း၊ ဒိုင်း၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်။

တိုးချဲ့ဆောင်များ ၌ သန့်ရှင်းရေး ဆိုင်းချက်သံတို့ သည် အမိန့်ပေး
သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘဲ မိမိအသိစိတ်ဓာတ်များ ဖြင့် စီးချက်
သံကျကျ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

‘ဆယ့်တစ်နာရီဆိုရင် ထမင်းစားလို့ ရပြီတဲ့ ၊ ခုမနက်တော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ် စားနိုင်တယ်၊ ညနေမှ ကိုယ့်ကသန်ပါတ်နဲ့ ထိုင်စားရမယ်တဲ့ ’

ဆရာမတစ်ဦး၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

‘ဘယ်လိုလဲ မသစ္စာ၊ သွားစားတော့မလား’

‘အေးလေ၊ စားပြီးမှ အိပ်ရာခင်းတော့မယ်၊ ကိုယ်တော့ ထမင်းချိုင့်ပါလာတယ်’

‘လိုက်မစားတော့ဘူးလား’

‘စားမယ်လေ၊ လက်တွေ့ဘာတွေ ဆေးချင်သေးတယ်။ ရေချိုးခန်း သွားကြည့်ရအောင်’

‘အင်း’

တစ်ကျောင်းတည်း နှစ်ယောက်တောင် ဆိုတော့လည်း စလာကတည်းက ကြောင်မနေတော့ဘဲ အတူသွား အတူလာ အဖော်ရနေသည်။ ။

ရေခွက်နှင့် ဆပ်ပြာခွက် ဆွဲယူကာ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။ အားပါး အဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ပါလား။ အိမ်သာကလည်း ကပ်လျက်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားသည်။ ။ ညရေးညတာအတွက် ပူစရာမလိုတော့။

‘ဟင်း’

အဆောင်နောက် တံခါးဝသို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ကန်တစ်ကန် ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

‘ဘာကန်လဲ မသိဘူးနော်’

‘အိမ်သတိရကန်ဆိုတာ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်မယ်’

အပတ်စဉ် (၁) မှ ဖောက်သည် ချသွားပြီးဖြစ်၍ ကန်ကို သင်တန်းသားတို့ အမည်ပေးထားသော ‘အိမ်သတိရကန်’ အမည်ကိုသာ တွင် ရစ်နေသည် ။ အမည်ရင်းပင် ပျောက်လျက် ရှိချေပြီထင်။

ကန်၏ အနောက်တောင်ဘက်စွန်းတွင် ဘဲတဲများ နှင့် ဘဲများ ရေကန်ထဲ ပျော်မြူးနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဪ.. ဘဲများ သည် သူတို့ ၏ ကံကြမ္မာကို မရိပ်မိရှာဘဲ ပျော်မြူးနေကြသည် ထင်ပါသည် ။

ခြေလက်ဆေးကြောပြီး စားရိပ်သာဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။

ပုံစံခွက်ထဲမှ ဆန်ကြမ်းထမင်း၊ ပဲဟင်းနှင့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်က ခင်သစ္စာတို့ ကို စတင်ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည် ။

လူ့သဘာဝအရ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြသည် ။ သို့သော် ထိုပြောဆိုသူအားလုံးသည် ထိုထမင်းကို မစားဘဲ မနေကြ၊ အားလုံး စားကြလေသည် ။ ခင်သစ္စာကတော့ မစားသေး။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ခင်သစ္စာချိုင့်ထဲ၌ ကော့နေသော ပုသိမ်ပေါ်ဆန်းမွှေးထမင်း၊ ကြက်သားဆီပြန်ဟင်း ပါနေသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

‘အပြောင်းအလဲဖြစ်လို့ လား မသိဘူး၊ စားလို့ မရဘူး’

ခင်ခင်ထွေးက စားရင်း ပြောလိုက်သည် ။

‘နောက်တော့ ကျင့်သားရသွားမှာ ပါ’

မူလတန်းဆရာ အတတ်သင်တစ်နှစ်သင်တန်းနှင့် ဘီအီးဒီတစ်နှစ်သင်တန်း တက်ရောက်စဉ်ကသာ ထိုဧည့်မထလား ငစိန်လား ကွဲကွဲပြား

ပြား မသိသော ထမင်းကို စားခဲ့ဖူးသည် မှ အပ ကော့ပျံမွှေးမွှေး အိအိ ထမင်းကိုသာ စားခဲ့သည့် ခင်သစ္စာ ဤအတွက် စိတ်မညစ်ပါ။ ရောမ ရောက်လျှင် ရောမသားကဲ့သို့ပင် ကျင့်ကြံနေထိုင် အားထုတ်ရမည်ကို ခင်သစ္စာ သဘောပေါက်ပါသည်။ ။

စားရိပ်သာအဝင်ဝများ ၌ တည်ထားပေးသော ရေနွေးဦးများမှ ရေနွေးကို မတ်ခွက်ဖြင့် ခပ်ယူပြီး အဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။

လဲလျောင်း၍ အညောင်းမဆန့်နိုင်သေး။ ဖုန်သုတ်အဝတ်ကို ပြန်ကို င်လိုက်သည်။ ။ ခုတင်ဘောင်များကို ထပ်သုတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ။

ခုမှ သတိထားမိသည်။ ။ ဖုန်သုတ်အဝတ်ကလေးသည် ဦးမင်းဒင်ထည့်ပေးလိုက်သော စွပ်ကျယ်အစုတ်ကလေးပါလား။

အစုတ်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ မရှိမဖြစ် လိုအပ်ပါတကား။ ထိုစဉ် ဖိနပ်ထုပ်ကြီး ရောက်လာသည်။ ။

‘ကိုင်း ဆရာမ တို့ ဖိနပ်တွေ စီးကြည့်မယ်၊ တော်တဲ့ နံပါတ်ကို စာရင်းလာပေးကြပါ’

‘ဟူး’

ခင်သစ္စာ မောသွားသည်။ ။ အဖြူအစိမ်း ယူနီဖောင်းပင် မချွတ်ရသေး။ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကတော့ စတင်နေလေပြီ။

ဖိနပ်ပုံထဲမှ မိမိနှင့်တော်မည်ထင်သည့် ဖိနပ်ကို ကောက်စွပ်လိုက်သည်။ ။

‘နံပါတ်က ဘယ်မှာ လဲ’

ဖိနပ် နံပါတ်ကိုရှာသည်။ ။ မတွေ့သဖြင့် ခင်ခင်ထွေးအား မေးလိုက်

ရသည် ။

‘ခင်လဲ မသိဘူး’

‘ဖိနပ် နံပါတ်လား၊ အောက်မှာ အောက်မှာ’

‘ဪ ဟုတ်သားပဲ’

ဆိုးလံ၌ ရွံ့မြေနှီအခဲလိုက်တို့ ဝင်နေလေသည် ။ ယခင်အပတ်စဉ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ လည်း အိမ်ပြန်ရတော့မည်ဆိုသဖြင့် ဆေးကြောချိန် မရဘူး ထင်ပါသည် ။

‘ဖိုက်.. အိုကေ ကိုယ်တော့ နံပါတ်ငါးနဲ့ အဆင်ပြေတယ် ခင်ကော’

‘ခင်က ခြောက်က နည်းနည်းကျပ်နေတယ်၊ ချောင်ချောင်ချိချိစီးရင် ဖိနပ်ပေါက်မလား၊ ကျပ်ကျပ်စီးရင် ဖိနပ်ပေါက်မလား’

‘ချောင်-ချောင်၊ ကျပ်-ကျပ်၊ ပေါက်မှာ ပဲ ထင်တယ်။ ဒီလောက်မာတဲ့ ဖိနပ်ကြီး’

အမည်မသိသေးသော ဆရာမတစ်ဦးက ကြိုးများကိုပါ အကျအန ချည်နှောင်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည် ။

‘အောင်မယ်လေး- လေး၊ ဒေါက်ဖိနပ်တောင် လေးတယ်ထင်ပြီး မစီးခဲ့တာ၊ ဒီဖိနပ်ကြီးကိုစွပ်ပြီး နေ့တိုင်း လမ်းလျှောက်ရမယ်ဆိုတော့ ခြေထောက်ခဲဆွဲထားတာထက်တောင် ဆိုးမယ်ထင်တယ်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများကို ကြားပြန်သဖြင့် ခင်သစ္စာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ တစ်ဆက်တည်း ခင်သစ္စာဖခင် အရာရှိကြီးသည် နေ့စဉ် မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်ကို ဖိနပ်ကို မချွတ်တမ်း စီးနင်းကာ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်နေပါလားဟု အမှတ်ရမိပြီး မိမိစိတ်ကို မိမိဆုံး

မကာ ခပ်တိတ်တိတ်ကလေး နေလိုက်သည်။ ။

တစ်လတာ စီးနင်းရမည့် ခြေနင်းစကြာကို စီးနင်းကြည့်ပြီး လျှောက်ကြည့်သည်။ ။

‘အား.. အလေးကြီးပဲ’

ခင်ခင်ထွေးက မိမိအားကြည့်ကာ ရယ်သည်။ ။ စစ်ဖိနပ်နှင့် ထဘီနှင့် ဘယ်လိုမှ ကြည့်ကောင်းမည်မဟုတ်ချေ။

‘မသစ္စာ နံပါတ်ငါးနော်၊ ခင်စာရင်း သွားရေးပေးလိုက်မယ်’

‘အိုကေ’

ဖိနပ်ကို ကုန်းချွတ်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

‘လာပြန်ပြီ၊ ဘောင်းဘီအပုံကြီး’

ဖိနပ်ဝတ်ကြည့်၍ မှ မပြီးသေး၊ နမူနာ ဘောင်းဘီအထုပ်နှင့် အင်္ကျီ အထုပ်က ရောက်လာသည်။ ။

တိုးချဲ့ဆောင် (၂) မှ သုံးဆယ်သော ဆရာမတို့ သည် မိမိတို့ ကိုယ်ထည်နှင့် တော်မည်ထင်သော အင်္ကျီဘောင်းဘီများကို ဝတ်ကာ နံပါတ်မှတ်၍ စာရင်းပေးကြသည်။ ။

အင်္ကျီကတော့ သိပ်ပြဿနာမရှိလှ၊ သို့သော် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြင့် အိပ်၍ ကောင်း၊ စား၍ ကောင်းသဖြင့် လှလှဝဝ စာရင်းဝင် ခင်သစ္စာအတွက် ဘယ်ဘောင်းဘီမှ ဝတ်၍ မတော်။

မိမိနှင့်ဆိုက်တူသော ဆရာမအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။

‘ဆရာမ ဝတ်လို့ ရသလား’

‘မရဘူး၊ အကြီးဆုံးဆိုက်တောင် ကျပ်နေပြီဆိုတော့ ထိုင်ချလိုက်ရင်

ခွမ်းခနဲ ကွဲနိုင်တယ်၊ တီချယ်ရေ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

အင်္ကျီသယ်လာပေးသော ဆရာကို ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

‘အဲဒါဆို အိတ်စ်တာ (Extra) စာရင်းပေးလိုက်ပေါ့’

‘တို့ လဲ အိတ်စ်တာ စာရင်းပေးမယ်၊ ပေါင်နဲ့ ခါးက ကျပ်နေတယ်’

မိမိတို့ ကမာရွတ်မြို့နယ်က အရပ်က မြင့်မြင့်နှင့် အမြဲတမ်း ပြုံးနေ
တတ်သော ဆရာမကလည်း ပြောလိုက်သည်။ ။

အဖော်ရှိသွားပြီ။ အိတ်စ်တာဘောင်းဘီ စာရင်းပင် လေးယောက်ရှိ
သွားလေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖော်လေးနဲ့ ဆိုတော့ တော်သေးသည် ဟု
ခံယူကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ကျောဆန့်ရန် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အိုး.. ဦးထုပ်တစ်လုံးစီ တင်လျက်ရှိနေပါတကား။

ဦးထုပ်ကို ကောက်စွပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ နည်းနည်းကျပ်သလိုလို ရှိ
သည်။ ။

နံပါတ်ရှာလိုက်သည်။ ။ မတွေ့သဖြင့်...

‘ခင် ဦးထုပ်နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ’

‘ဘာလုပ်ဖို့ လဲ’

‘ကျပ်သလားလို့’

‘ဦးထုပ်က စာရင်းပေးဖို့ မလိုဘူး၊ ခါးကြိုးနဲ့ အလျှော့အတင်းလုပ်လို့
ရတယ်၊ ရော့ ခါးပတ် လာပြီ၊ ဒါလဲ နံပါတ်တိုင်းစရာ မလိုဘူးနော်၊
ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးစီလဲ ရဦးမယ်’

‘ဪ... ဂလိုလား’ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချက်လိုက်ပြီး လောလော
ဆယ် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်လာမည့် ခါးပတ်နှင့် ဦးထုပ်ကလေးကို ကော

ကံယူကြည့်မိသည် ။

‘မသစ္စာ’

‘အင်’

‘ဝတ်လို့ လဲမရဘူး’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်လဲ ပတ်ကြည့်ဦးမှ ’

ထိပ်ကောက်ကောက် ခေါင်းလေးသည် ချိတ်လိုက်သည့်အခါ အသက်ရှူလိုက်သည် နှင့် ပြုတ်ထွက်သွားသည် ။

‘ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ဟာလဲ ပတ်လို့ မရဘူး’

စိတ်ညစ်သွားသည် ။

‘လဲလို့ ရမလား’

‘တီချယ် ခါးပတ်က လဲလို့ ရမလား’

ထုံးစံအတိုင်း အနီးနားမှ ဆရာမကို မေးလိုက်သည် ။ မိမိခုတင်နှင့် ကပ်လျက် ညာဘက်က မရမ်းခြံမှ ဆရာဖြစ်သည် ။

‘တို့ လဲ အဲဒါမေးမလို့ ၊ တို့ ခါးပတ်လဲ ပတ်လို့ မရဘူး’

ခင်သစ္စာတို့ ထံမှ အသံဗလံများကို နားစွန်နားဖျားကြားသွားဟန်တူသော ဆရာမ မြင့်မြင့်ချောချောခန့်က

‘ဒီလိုပတ်ရတယ် တီချယ်တို့ ရဲ့ ’

ဟု ဆိုကာ ကောက်နေသော ခါးပတ်ခေါင်းလေးကို လှို့ဝှက်ပြီးမှ တစ်ဘက်ကြေးခေါင်း ခါးပတ်၌ သွားချိတ်ရသည် ။ လွယ်လင့်တကူပင် ရသွားသည် ။ ဪ.. ဆရာမပြလျှင် ငါးပိဖုတ်တောင် နည်းမကျဘူးဆိုသည်

မှာ ဒါမျိုးထင်ပါသည်။ ။

ထိုစဉ် ခင်သစ္စာတို့လို အဆောင်ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှ အသံထွက်လာသည်။ ။

‘ဟယ် ကျိုးသွားပြီတော့’

‘ဘာကျိုးတာလဲ သစ်သစ်’

‘ခါးပတ်ခေါင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကျိုးရတာလဲ’

‘ပတ်လို့ မရလို့ ခေါင်းကို ထုလိုက်တာ အကောက်နည်းလို့ လားလို့’

‘ဟာ သေလိုက်ပါတော့ သစ်သစ်ရယ်’

တစ်ဆက်တည်း ‘အုံးခနဲ’ ရယ်သံများ ထွက်လာသည်။ ။ ခင်သစ္စာလည်း မနေနိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ ။ မိမိတို့ ထက်ဆိုးသောသူ ရှိသေးတယ်ကိုး။

သို့တိုင်အောင် သစ်သစ်ဆိုသော အမျိုးကြီးက နားမလည်သေး။

‘ခါးပတ်ခေါင်းက ဒီလိုပတ်ရတာ သစ်သစ်ရဲ့’ ဟု မျက်မှန်နှင့် ဆရာမက ပြလိုက်သောအခါ သစ်သစ်ဆိုသောဆရာမက သူ့နဖူးသူ ပြန်ရိုက်ကာ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်လေသည်။ ။ သူမ၏ ရယ်သံသည် ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် လွင်စီစွာရှိသည်ဟု ခင်သစ္စာ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။

ခုတင်သုံးဆယ် အစီအရီကြားမှ သုံးဆယ်သော ဆရာမတို့ သည် တစ်လတာ နားခိုရမည့်ကာလ၌ ချစ်ခင်ပျော်ရွှင် ရင်းနှီးစွာဖြင့်သာ ရှေ့ရက်စဉ်ခရီးဆက်ကြမည် ဆိုပါက စိတ်ညစ်စရာတို့ တွေ့လိမ့်မည် မဟုတ်

ପିତ୍ତେ
